

Necessitat d'una ensenyança valenciana

La gran massa d'infants de llengua materna valenciana en el nostre País presenta un fet biològic d'una importància tal, que cap educador no podrà prescindir d'aquesta realitat —i aquell que vullga ignorar-la ja no serà, veritablement, educador apte per a la formació dels nostres nens, puix que qualsevol que siga la posició del mestre davant la llengua valenciana, no es pot oblidar ni escamotejar aquesta realitat que està per damunt dels mateixos nens.

És un fet biològic que cada dia penetra a l'escola i l'educador no pot girar-se d'espatlles a ell, perquè això fóra voler inhibir-se, voler inhibir l'ànima de l'infant que és nostra per mitjà del llenguatge.

Els educadors no poden oblidar quina llengua parla l'infant, en anar a l'escola, perquè, com intuïa Pestalozzi i la psicologia ha confirmat posteriorment, els és indispensable començar per les experiències de l'infant i, naturalment, pel seu llenguatge propi.

És una aberració pedagògica l'educar i l'instruir amb un mateix idioma infants de llengües diferents. L'aberració, o si voleu absurd, no és una conquesta moderna, sinó de la governació del primer Borbó, qui reduí tot l'Estat espanyol "a las mismas leyes de Castilla". Però l'absurd es fa monstruós quan la Pedagogia pren volada, quan l'home civilisat considera inalienables els drets de l'infant i declara que ningú no pot destruir la seua personalitat d'infant.

I no és el llenguatge una manifestació viva, concluent, de la personalitat? És Saer —el pedagóg galle— qui diu: "La llengua que s'aprèn en primer terme és l'instrument amb què es desenvolupa la personalitat. És la primera llengua de l'emoció, del coneiximent i de l'esforç. Forma part del teixit mental. Pot ésser llençada

de la consciència, però no pot ésser eliminada del *jo* inconscient."

Si en la formació totalitària dels fills del País Valencià es prescindix de la llengua materna, les pràctiques escolars seran pràctiques antipedagògiques i els resultats que s'obtinguen no seran eficients per no ésser basades, les pràctiques, en la llibertat, en l'activitat mental natural, en les pures fonts psicològiques dels nens. I uns nens que puguen desnaturalisats no poden ésser mai uns ciutadans conscients. Els caldrà una reeducació, una autoreeducació, en massa casos.

El problema és greu. El problema és d'una tal envergadura, que escapa a l'individu i escapa, encara, a la família. És un problema de tal vastitud, que cau, plenament, dins l'interés i les possibilitats d'una organització d'Estat.

L'Estat, però, no ens resoldrà el problema, ara per ara. És precís que el País Valencià òbriga els ulls i el cor i que organise el seu ensenyament per als seus fills.

Ensenyança valenciana, per als valencians. Ensenyança valenciana monolingüe. Però aquestos postulats seran motiu d'una glossa propra.

CARLES SALVADOR

